

venec ali Marijine dnevnic, je sijalo njegovo čelo tako pobožno in tako ljubeznivo, kakor bi se mu bila Marija vidno prikazala in bi se ž njo v pričo pogovarjal.

V praznik Marije Snežnice je nekikrat spremljal patra Emanuela v neko Marijino cerkev. Med drugim pogovorom vpraša pater mladega novinca, kako zelo ljubi Mater božjo. Stanislav ne ve drugega odgovoriti kot prelepe besede: „Kaj vam hočem reči, saj je moja Mati!“

Tako izredno ljubezen je tudi Marija povračevala z izredno ljubeznijo. Kar jo je prosil, mu je izpolnila. Njegovi vrstniki so imeli navado reči: Kdor hoče od nebeške Kraljice prejeti kako milost, naj se obrne do Stanislava in njegovim rokam naj izroči svojo prošnjo, — „svojemu Benjaminu ne bo odrekla ničesar.“ Posebno pa mu je izprosila največjo milost — srečno smrt, in sicer isti dan, ko si je sam želel — na praznik njenega vnebvzetja. Nebeška Kraljica se mu je vidno prikazala ter mu lajšala in slajšala zadnje trenutke na zemlji. Kako obilno mu pa šele zdaj v nebesih povračuje njegovo ljubezen!

Pomladni sneg.

Aj, ti snežec nagajivi,
kaj si se spozabil,
da še zdaj nas nadleguješ?
Kdo te je pa vabil?

Žametastokriše pomlad
nam metulje stvari;
kaj nam tvojih je metuljev,
tvojih belih mari?

Aj, le čakaj! Solnce pošlje
novih zlatih žarkov
to potil, topil se bodeš
v brozgi blatnih jarkov!

Sorân.

